

ליל שבת קודש פרשת ויקהל ה'תשס"ה

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ל"ט המדבר משבת ומתכלית מעשה שמים וארץ, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), באמת הדבר נפלא ונורא מאד, אשר ברא השם יתברך את כל הבריאה, שיש בה כמה וכמה דברים נפלאים ונוראים הרבה מאד מאד, מה רבו מעשי ה'! ואפילו בזה העולם לבד עצמו נפלאות ה', אשר ברא דוממים וצומחים וכו', ומי יוכל לשער גדלות ה' שיש בבריות של זה העולם, מכל-שכן שאר העולמות, והכל כאשר לכל לא נברא אלא בשביל ישראל, וישראל בעצמן, עיקר בריאתן בשביל בחינת שבת, שהוא התכלית, כי שבת הוא תכלית מעשה שמים וארץ, שהוא בחינת עולם הנשמות (וזהו תרומה קל"ו), שהוא עולם שכולו שבת, ושם ישיגו את השם יתברך כראוי, בלי שום מסך המבדיל ובלי שום מונע; כי אז יהיה נעשה אחדות גמור, וכל אחד יהיה מראה באצבעו: "זה ה' קוינו לו", כמאמר רבותינו, וזכרונם לברכה (תענית לא), וזהו התכלית, שבשביל זה ברא השם יתברך את כל הבריאה כולה, להתבונן בהם גדלות הבורא יתברך, ולעבדו יתברך על-ידי-זה, וצריך כל אחד להעמיק עיונו בזה, לדעת ולהכיר גדלת הבורא בכל דבר ודבר, בתבניתו ודמותו, בפרטיות איבריו ובנינו וכיוצא בזה, ולעבדו יתברך בזה, עד אשר יבוא לבחינת התכלית של אותו הדבר, שהוא בחינת שבת, עולם הנשמות וכו': והנה הבעלי-שכל שיש להם שכל גדול, הם יכולים זאת, אבל קמני ערך כמונו היום, שכולנו במדרגה פחותה מאד בבחינת רגלין, איך אפשר לנו לבוא לידיעה זו, ועל-כן יש לנו לכסוף ולהתגעגע ולהשתוקק מאד, מי יתן והיה לנו מנהיג הדור, רועה נאמן, שיהיה לו זה הכח, שיוכל להאיר אפילו בנו בבחינת רגלין, ידיעה והשגה הנ"ל, שזוכה לבוא אל התכלית, כמו משה רבנו, עליו השלום, שמגודל עצם מעלתו היה יכול להאיר אפילו בפחות שבפחותים, אפילו בשפחה, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (מכילתא פרשת בשלח): 'ראתה שפחה על הים, מה שלא ראה יחזקאל הנביא', הרי שאפילו יחזקאל, שהיה נביא גדול כזה, לא היה רואה, מה שראתה שפחה בימי משה, וכל זה מחמת גדל עוצם מעלת המנהיג,

שהיה משה רבנו המנהיג, והוא יכול להאיר אפילו בבחינת רגלין, שאפילו הרגלין שרחוקים מהמוח, אף-על-פי-כן גם הם יוכלו להשיג ולדעת התכלית וכו', וראוי לנו לומר זאת בבכיה, בדמעות שליש, לבכות ולהתגעגע, לבקש ולהתחנן לפניו יתברך, מתי נזכה לזה, שיהיה לנו זה הדעת, שנוכל לדעת ולהכיר הבורא יתברך מכל דבר של זה העולם בפרטי פרטיות כנ"ל, עד התכלית כנ"ל, וכפי המדרגה פחותה שלנו עתה, וכולנו אין פנינו יפות כלל, אנו צריכין שירחם עלינו השם יתברך, לתן לנו מנהיג רועה נאמן, שיוכל להאיר בנו ידיעה הנ"ל, כדי שנוכל לעבדו יתברך כראוי ולבוא אל התכלית כנ"ל, עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו, בדיבורים עריכים ומתוקים, את תכלית מעשה שמים וארץ, היינו להכיר את השם יתברך מתוך כל פרטי הבריאה, ולהתקרב אליו יתברך על ידם, כי כל הבריאה כולה נברא רק בכדי להכיר את השם יתברך, וכדאיתא בזוהר (בא מ"ב) בגין דישתמודעין ליה, והאדם צריך לעבוד על זה כל ימיו, להכיר את השם יתברך מכל פרטי הבריאה, ולמצוא אותו יתברך בכל מה שעובר עליו בחיים, כי כל מה שמסבבים עמו מן השמים, הכל בשביל שיתבונן היטיב שהקדוש ברוך הוא מנהיג את העולם, והוא יתברך קורא אותו מתוך כל מה שעובר עליו, וזאת ההשגה נקראת "שבת קודש", שהיא תכלית מעשה שמים וארץ, כי הבריאה של ששת ימי המעשה, היתה כדי לבוא אל קדושת שבת קודש, שהיא עולם הנשמות, ואז יש כוחות מיוחדות אל הנשמה להתבונן באלקותו יתברך השורה בכל הבריאה, כי בששת ימי המעשה האדם מרוד בתוך עסקי הבריאה בכמה מיני אופנים, וקצת קשה להשיג התכלית שבכל דבר מרוב מרדנותיו ובלבוליו, אבל שבת קודש הוא שביתה ונייחא מכל, והוא יומא דנשמתא ולא יומא דגופא כלל (זוהר ויקהל ר"ה:), ואז יש כוחות מיוחדות להבין כל זה, והוא עיקר מצות "עונג שבת", להתענג על ה' ועל נועם זיו השכינה, כי בשבת קודש מתעלים גם כל הגשמויות בקדושה עלאה, ואכילת שבת הוא כולה קודש כולה אלקות, ועולה למקום אחר לגמרי מששת ימי החול (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קכ"ה), ולכן העיקר להשתוקק תמיד על קדושת שבת קודש שהוא עולם הנשמות והשגת התכלית, ועל ידי זה יזכה לקשר כל ימי חייו אל השם יתברך, ולהתענג על נועם זיו השכינה באמת.

אבל להגיע אל כל זה, צריכין להיות מקורב אל צדיק ומנהיג אמיתי, שיש לו הכח להעלות אפילו אנשים פחותים כמונו להגיע אל התכלית, כי רוב בני אדם אינם יודעים כלל איך להתחיל להתבונן באלקותו יתברך מתוך פרטי הבריאה, ולכן צריכין

להיות מקורב אל מנהיג אמיתי כמו משה רבינו עליו השלום, שיש לו הכח להאיר השגות אלקות אפילו בשפחה פחותה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מכילתא פרשת בשלח) ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי ושאר כל הנביאים, כי זהו גודל מעלת המנהיג האמת, שיכול להאיר השגות אלקות אפילו בהכי ירודים והכי פחותים, עד שגם הם ישיגו התכלית, וראוי לנו לבקש ולהתפלל הרבה על זה, לזכות למצוא מנהיג כזה, כי צריכין לבקש הרבה על זה, ולחפש מאד אחרי המנהיג האמת (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ח'), ואם יהיה לאדם רצון חזק, בוודאי יעזרהו הקדוש ברוך הוא למצוא אותו, כי כמו שהוא יתברך חי וקים בכל דור ודור, כן יש צדיקים בכל דור ודור (שיחות הר"ן סי' קצ"ב), רק שצריכין לחפש ולבקש אותם, וכשאדם יודע שכל חייתו וקיומו תלוי בזה, בוודאי לא ינוח ולא ישקוט עד שימצא אותו, ואז יזכה להגיע על ידו אל התכלית הנרצת, ויעלה ויתענג על נועם זיו השכינה, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהר"א ש"נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה הפרשה מתחיל עם הפסוק (שמות ל"ה) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם, ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון לה' כל העושה בו מלאכה יומת, ויש להבין למה פרשה זו נאמר דייקא בהקהל, מה שלא מצינו בפרשיות אחרות שבתורה, וכן מהו השם "עדת" בני ישראל כאן, מה שגם לא מצינו בהרבה מקומות אחרות בתורה, וכן מהו ההקדמה שאומר אליהם משה רבינו "אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם" ואחר כך מצוה אותם על השבת, שהיא לכאורה "שבתה" מעשייה וממלאכה, ואם כן מהו אשר צוה ה' "לעשות" אותם? והנה על פי דברי רבינו הנ"ל מובן כל הענין מאד, כי למחרת יום הכיפורים שנמחל לעם ישראל על חטא העגל, הזדרז משה רבינו שהוא המנהיג האמת, שיש לו הכח להכניס בהם דעת דקדושה, לעורר אותם על השגת התכלית, שהוא להכיר את השם יתברך מכל פרט ופרט, ולכן נאמרו הדברים בהקהל, בהיותם כולם אצל הצדיק האמת שהוא משה רבינו, כי בזה גילה להם שאי אפשר לבוא אל השגת התכלית כי אם בהתקרבותם ובהקהילותם אליו, וזהו "עדת" בני ישראל, כי עד"ת הם אותיות דע"ת, כי משה רבינו מכניס בהם דעת דקדושה, שירדפו אחר התכלית, וישתוקקו להשלים את דעתם בידיעת אלקותו יתברך, ולכן הקדים להם "אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם", שהוא הקדמה נכונה על כל עסקי החיים, שגם בששת ימי המעשה, שהם ימי עבודה ופעולה גשמית, גם בהם גנוז רצונו יתברך, ומכל פרט ופרט יכולים להכיר אותו יתברך, ולכן "ששת ימים תעשה מלאכה", שגם בששת ימי המעשה יש צווי מהשם יתברך לעשות מלאכה,

ולמצוא אלקותו יתברך בתוך המלאכה, כי בתוך ל"ט מלאכות של ששת ימי המעשה גנוזים ל"ט מלאכות המשכן, ומי שזוכה לעשות מלאכתו בנאמנות ובדביקות אל השם יתברך, נחשב כאילו עוסק בבנין המשכן, וממשיך על עצמו ט"ל אורות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י"א), ולכן בודאי "אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם", כי בתוך כל עשיה שבזה העולם, גנוז רצונו יתברך, ומי שמחפש ומבקש אחריו בודאי יזכה למצוא אותו, ומיד צוה להם על השבת, שהוא תכלית מעשה שמים וארץ, כי השגת התכלית נשלם ביותר בשבת קודש, שאז הוא שביתה ונייחא מכולא, וזוכין לקבל הדעת האמת מן הצדיק האמת להתבונן באלקותו יתברך באור גדול, ואז אין צריכין לעשות מלאכה ופעולה גשמית, רק "וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון לה", כי קדושת שבת משפיע על האדם החכמה והדעת להתבונן באלקותו יתברך ולהשיג את התכלית, ולכן בודאי "כל העושה בו מלאכה יומת" שהוא מיתה ונפילה, כי אז צריכין להשיג את התכלית על ידי המוחין והאורות של שבת, ולא על ידי עשיה גשמית, והבן.

ומיד אחר כך צוה אותם משה רבינו על מלאכת המשכן, וכמו שכתוב, קחו מאתכם תרומה לה' וגו', כי בזה גילה להם שבששת ימי המעשה יכולים לקדש מלאכתם ועבודתם בל"ט מלאכות המשכן, ובוזו ישיגו את התכלית של מעשה שמים וארץ, כי ציורא דמשכנא כציורא דמעשה בראשית (הקדמת התיקונים), היינו צורת המשכן היתה כלולה מכל הצורות של מעשה בראשית, ומי שעוסק במלאכת המשכן, או עוסק במלאכתו הפרטית בנאמנות שהוא מעין מלאכת המשכן, הרי הוא עוסק במעשה בראשית ממש, וזוכה להשיג את התכלית הגנוזה בתוך כל פרט ופרט, והכל בכח המנהיג האמת שהוא משה רבינו עליו השלום, ולכן פרשה זו נאמרה בהקהל כל העדה אצלו, כי דייקא על ידו באים להשגת התכלית ואל קדושת שבת קודש, והשם יתברך יזכינו להיות מקורב אל צדיק ומנהיג אמיתי, שיכניס בנו השגת התכלית, ונזכה להיות קשורים ודבוקים בו יתברך באמת מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת ויקהל ה'תשס"ה

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מחכם ותם מעשה מ' דף ק"ג עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, ומנהגו היה, שהיה תמיד בשמחה גדולה מאד, והיה רק מלא שמחה תמיד, כי התם היה שמח בחלקו תמיד, שהוא עיקר העשירות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (אבות ד') איזהו עשיר השמח חלקו, ולכן אף על פי שלא הרוויח כל כך כסף בפועל ממש, והוצרך לעבוד קשה בשביל פרנסתו, אבל מחמת שהיה שמח בחלקו תמיד, היה עשיר אמיתי.

והיו לו כל המאכלים וכל המשקאות וכל המלבושים, כי מי שיש לו מדת התמימות בשלימות, והאמונה שלו בה' ברורה ומזוככת, לא חסר לו שום דבר, ותמיד יש לו כל מה שצריך, הן במאכל הן במשקה והן במלבושים, שהם הג' מתנות שניתן לבני ישראל במדבר, מן באר וענן, כי מחמת גודל אמונתם בה', לא חסרו שום דבר, וכמו שכתוב (דברים ב') זה ארבעים שנה ה' אלהיך עמך לא חסרת דבר.

והיה אומר לאשתו: אשתי, תן לי לאכול! והיתה נותנת לו חתיכת לחם ואכל, אחר כך היה אומר: תן לי הרוטב עם קמנית! והיתה חותכת לו עוד חתיכת לחם ואכל, והיה משבח ואומר: כמה יפה וטוב מאד הרוטב הזה! וכן היה מצווה ליתן לו הבשר ושאר מאכלים טובים כיוצא בזה, ובעד כל מאכל ומאכל היתה נותנת לו חתיכת לחם, והוא היה מתענג מאד מזה, ושיבח מאד את אותו המאכל, כמה הוא מתוקן וטוב, כאלו היה אוכל אותו המאכל ממש, ובאמת היה מרגיש באכילתו הלחם טעם כל מאכל ומאכל שהיה רוצה מחמת תמימותו ושמחתו הגדולה, כי מרוב תמימותו זכה לההשגה גבוהה של אכילת מן, שכל מה שרצו למעום טעמו בה (יזמא ע"ה), כי כשאדם יודע שכל פרנסתו הוא רק מהשם יתברך לבד, אזי אכילתו הוא אכילת מן ממש.

וכן היה מצוה: אשתי, תן לי שכר לשתות! ונתנה לו מים, והיה משבח כמה יפה השכר הזה, תן לי דבש! ונתנה לו מים, והיה משבח גם כן כנ"ל, תן לי יין וכו' כיוצא בזה! ונתנה לו מים, והיה מתענג ומשבח אותו המשקה כאלו הוא שותה אותה ממש, כי מרוב תמימותו זכה לההשגה גבוהה של שתיית הבאר,

היינו בארה של מרים שהלכו עם בני ישראל במדבר, שגם מעמו כל מעם שרצו למעום בה.

וכן במלבושים היה להם בשותפות, לו ולאשתו פעלץ אחד, והיה אומר: אשתי, תן לי הפעלץ! כשהיה צריך ללבוש פעלץ, כגון לילך לשוק, והיתה נותנת לו, כשהיה צריך ללבוש טוליף לילך בין אנשים, היה אומר: אשתי, תן לי הטוליף! והיתה נותנת לו הפעלץ, והיה מתענג ממנו, והיה משבח: כמה יפה הטוליף הזה! כשהיה צריך לקאפטין, כגון לילך לבית הכנסת, היה מצוה ואומר: אשתי, תן לי הקאפטין! והיתה נותנת לו הפעלץ, והיה משבח ואומר: כמה יפה ונאה הקאפטין הזה! וכן כשהיה צריך ללבוש יופא, היתה נותנת לו גם כן הפעלץ, והיה משבח ומתענג גם כן: כמה יפה ונאה היופא הזאת, כנ"ל, וכן בכיוצא בזה, כי מרוב תמימותו זכה לההשגה גבוהה של ענני הכבוד שהלכו עם ישראל במדבר, שעל ידם היה להם מלבושים, וכמו שכתוב (דברים ח') שמלתך לא בלתה מעליך וגו', ואמרו חכמינו הקדושים (דברים רבה פרשה ז') שהענין היה מכבם את כסותם, והיה לבושם גדל עמהם ולא הוצרכו למלבושים אחרים, הרי על ידי מדת התמימות יכולים לעלות ולהשיג השגת דור המדבר דור דעה, ולקבל כל ההשפעות שבעולם.

והיה רק מלא שמחה וחדוה תמיד, כי בזה תלוי הכל, ובוה מבחינים את מעלת האדם, כשהוא בשמחה תמיד, ואינו משאיר העצבות אצלו כרגע, והוא סימן שהתמימות שלו באמת, היינו כשגורם לו להיות שש ושמח עם אלקותו יתברך, ולא חסר לו שום דבר כלל, והשם יתברך יזכינו להגיע אל תמימות התם הקדוש, ולהמשיך על עצמינו כל מיני השפעות תמיד ברוחניות ובגשמיות מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת ויקהל ה'תשס"ה

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקומי מוהר"ן חלק א' סי' קכ"ח המדבר מקדושת העינים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, איתא בגמרא (יומא ס"ט): לענין היצר הרע דעבירה, דהיינו של תאוות המשגל, כחלינהו לעינה ושכקוהו, נמצא שאף על פי שסמו את עיני היצר הרע של ניאוף, אף על פי כן נשאר, וזה בחינת מה שנמצא לפעמים באנשים הכשרים קצת, שמחמת שנוגע יראת השם בלבן, הוא משפיל עיניו ואינו מסתכל בנשים, ואף על פי כן הוא גונב את העין כלאחר יד, ומסתכל מן הצד, והוא בחינת כחלינהו לעינה דיצרא, שמסמא עיני היצר הרע שרוצה להסתכל, והוא מסמא עיניו על ידי שמונע עצמו מלהסתכל, ואף על פי כן נשאר היצר הרע, כי מסתכל מן הצד כלאחר יד, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו מעלת שמירת העינים, ואיך שזה שומר אדם מכל רע, כי הנה מבואר בגמרא (יומא ס"ט): שהחכמים נמנו לבטל את היצר הרע של העבודה זרה שהיה חזק מאד בימיהם, והצליחו לבטלו, וכשראו שהוא עת רצון, רצו גם לבטל היצר הרע של ניאוף, אבל ראו שלאחר ג' ימים לא נמצא ביצת תרנגולת אחת בכל ארץ ישראל, והבינו שיש ביצר זאת קיום העולם, ולכן פעלו ש"כחלינהו לעיניה", היינו שסימו ועיוורו העינים של היצר הרע, והועילו לבטל התאוה, שלכל הפחות לא יתגרה אדם בקרוביו, עיין שם בגמרא, הרי מבואר שעיקר יצר הרע זאת תלוי בעינים, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה ת). אין יצר הרע שולט אלא במה שענינו רואות, וצריכין לסמות כח היצר הרע השרוי בעינים, המסית אותנו להסתכל בדברים רעים, ולקדש עינינו להסתכל על האלקות שיש בכל דבר, ועל ידי זה יהי ניצול מן התאוה הזאת, כי דייקא על ידי ש"כחלינהו לעיניה" של היצר הרע, הועילו לבטל תאוה זאת במקצת, וכל מה שמרבה לשבור כח הראות של היצר הרע, כך שובר ומבטל תאוה זאת מעצמו לגמרי, עד שזוכה שענינו רואים רק אלקותו יתברך מכל דבר, ועולה ומתקדש בקדושה עליונה, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הג"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את ענין עשיית הכיור מן המראות הצובאות של הנשים, וכמו

שכתוב (שמות ל"ח) ויעש את הכיור נחושת ואת כנו נחושת במראות הצובאות אשר צבאו פתח אוהל מועד, ופירש"י בשם חכמינו הקדושים, שבנות ישראל היו בידן מראות שרואות בהן כשהן מתקשטות, ואף אותן לא עכבו מלהביא לנדבת המשכן, והיה מואם משה בהן מפני שעשויים ליצר הרע, אמר לו הקדוש ברוך הוא, קבל, כי אלו חביבין עלי מן הכל, שעל ידיהם העמידו הנשים צבאות רבות במצרים וכו', שנא' (שה"ש ח) תחת התפוח עוררתך, וזהו שנאמר במראות הצובאות, ונעשה הכיור מהם שהוא לשום שלום בין איש לאשתו להשקות ממים שבתוכו למי שקינא לה בעלה ונסתרה וכו' עיין שם, ומבואר יותר במדרש תנחומא, שבתחילה משה רבינו הקפיד על זה מאד וזעף עליהם, עד שאמר לו הקדוש ברוך הוא דווקא לקחת אותם (עיין שם), הרי מבואר שנעשה עם הכיור כמו עם היצר הרע של ניאוף, שבתחילה רצו החכמים לבטל אותו לגמרי, אבל ראו שיש בזה קיום העולם, לכן רק "כחלינהו לעיניה", לשבור כח היצר הרע שרוצה לשלוט בעינים, ושישאר הקדושה, וגם בכיור מאם משה רבינו בתחילה לקחת מראות הצובאות, שנעשים לכאורה ליצר הרע, אבל הקדוש ברוך הוא גילה לו שיש בזה קיום העולם, ובזה העמידו צבאות רבות במצרים, ואם משתמשים בהם בקדושה אזי "אלו חביבין עלי יותר מן הכל", כי דייקא על ידם באים לקדושת העינים, שהוא ענין "מראות" הצובאות אשר צבאו פתח אוהל מועד, היינו קדושת מראות עינים, כי הם עשויים לשלום בית, שלא יסתכל אדם במה שאינה שלו, רק כל אחד ואחד ידבק וייתחד עם בת זוגו בקדושה ומהרה, ולכן הכהנים צריכין לרחוץ ידיהם ורגליהם מן הכיור דייקא, כי הכהנים שהם יוצאי חלציו של אהרן הכהן, עוסקים תמיד לעשות שלום בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו, ולפני שניגשים אל עבודה קדושה זאת, צריכין לרחוץ ידיהם ורגליהם מכל מיני נגיעות של עולם הזה, היינו לנקות הידים מתאוות ממון וכסף, שלא יהיה כונתו להרוויח ממון בעשיית שלום, רק יהיה כוונתו להשלים שמו של הקדוש ברוך הוא הנקרא שלום, ולהשרות השכינה בין איש לאשתו שיהיה ביתם מקום להשראת השכינה, וכן לנקות הרגלים מעצלות וכבידות ולהיות "רודף שלום", אפילו אלף פרסאות כדי לעשות שלום בין איש לאשתו, ולכן לקחו המים מן הכיור של המראות הצובאות, כי הם מלמדים על קדושת העינים, וגם הזכירו אותם שכל עיקר עשיית שלום תלוי בעינים, שיסתכל על הטוב שיש בכל אחד ואחד, וימצא הנקודות טובות שבו, ויגלה לכל אחד איך שגם השני מבקש טובתו, ועל ידי זה יתרבה שלום בעולם, ויחזרו כל הבריות בתשובה אל השם יתברך, והשם יתברך יוכיננו לקדושת העינים באמת, ונזכה להרבות שלום בעולם, עדי נזכה לראות בגאולתן וישועתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

